

og hvor det var så lett å komme fram, men så måtte vi gi oss, og det bar nedover mot bjørkliene. Vi lå på Solbergsetra — jeg tror den het så — denne siste natta for å ta fatt på siste dagsturen.

Det er et ualminnelig rotet lende her øverst i Haukdalen, men vi fant da omsider fram til den øverste gården i bygda. Vi hadde en bestemt mening med dette. Nå måtte vi ha litt melk, syntes vi, og vi fikk — fløte —! En hel liter. Spør om det smakte, og vi la trøstig i vei nedover dalen, trass i regnet. Det ble en lang og slitsom dag for oss. Vi måtte følge veien, og regnet sildret ned praktisk talt uten opphold. Hadde været vært godt, ville vi ha tatt av fra Haukdalen og gått over Ramstadsjøen og ned til Støren, men slik som forholdene ble, tok vi snarreste veien ned hele Haukdalen og til Snøan st.

Det var en slitsom og langtekkelig affære, og det siste stykke — veien fra brua ved Snøan og opp til stasjonen — nei, la meg slippe å beskrive det.

Vi hadde det hell at tog var ventende om en time. Stasjonsmesteren gjorde sitt. Ikke kjente han oss, men ringte i øst og vest for å høre hvordan det var med kontrollen på toget og lot oss få billett. Jernbanefolkene var noe for seg sjøl i denne tida. Spør så om det smakte å få mat i seg og tørre klær på. I vogna fikk vi selskap med den obskureste bande jeg noen gang har sett — en skitropp i tysk tjeneste, sammensatt av de forskjelligste nasjonaliteter, med coltpistoler stikkende opp av bukselommene, en japs sovende med maskinpistolen i armen, og bagasjenettet fullt av brød. Kort sagt vi var alle tilbake til sivilisasjonen.

Aprilsol

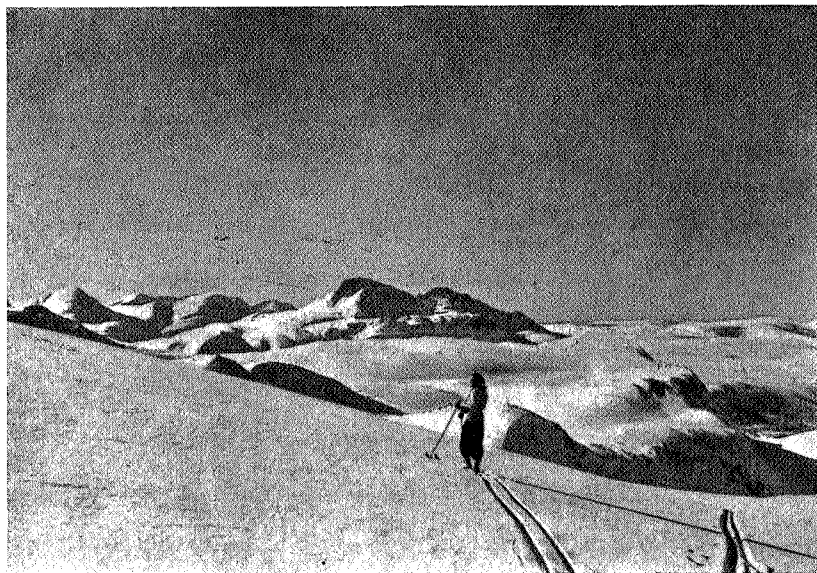
Av Arne Falkanger

For noen timer siden trasket vi i gatesøla, og nå er vi oppe på fjellet. Overgangen er nesten overveldende og gjør oss sterkt mottagelige for de nye inntrykk. Aprilsola lyser over snøvidda og den kvite flata brytes bare av enslige fjellbjørk og av svarte knauser oppe i Gynillfjellet. Vi synes at haren aldri har satt så elegante spor etter seg i nysnøen, eller rypa laget slike runer på sin ferd mellom bjørkekjerrene for å plukke knopp, eller musa brodert så lekre kniplingsborder bortover snøen. Det går et friskt pust over vidda etter kuldegradene om natta, og det egger lysten til å fort-



Hauk og hare

Fot. Arne Falkanger



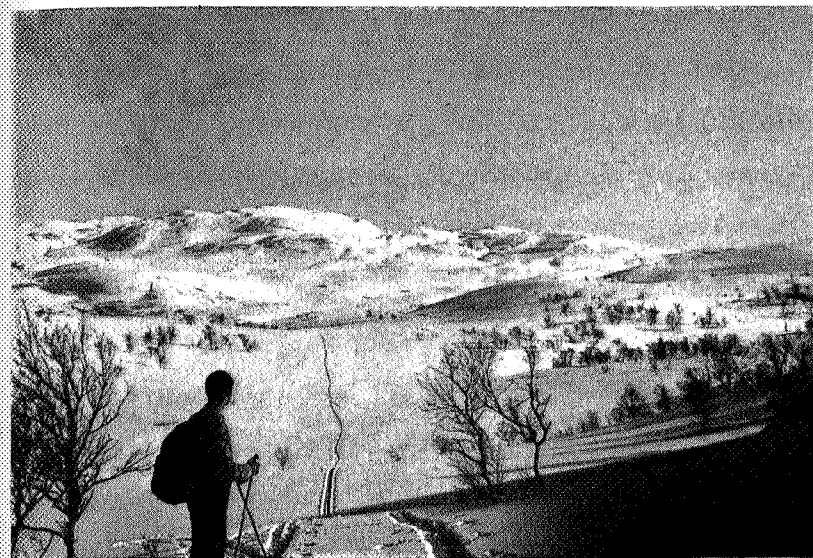
Blåhø

Fot. Arne Falkanger

sette inn i det kvite snølandet. Kilometrene går jamt unna og blir til mil. Sola kommer høyere opp, men lager ikke klabb selv i de bakkene hvor den legger all sin elsk. Vi passerer spredte setervoller, som ligger ensomme og nedsnødde. Et sted ser vi en hares tragedie tydelig skrevet i snøen. En stor fugl, antagelig en hauk har flakset over haren og laget avtrykk av vingespissene i snøen før den slo ned på stakkaren. Tilbake er bare noen skinndotter og en blodflekk.

Vi har passert Gynillfjell, runder Igelfjell og ser ettermiddags-sola lyse på kjente topper i Trollheimen. Enda nærmere skal vi komme dem imorgen. Snart bærer det ned lia, der en tømmervei gir rask nedfart til Fossgårdene ved Jerpstad.

Det er friskt og kjølig neste morgen innover langs Reisa og den første biten av Drugua. Men snart får sola slippe til og vise sin makt. Vi holder på å vrenge av oss flest mulig plagg da en gammel bygdekar tar oss igjen og gir seg i lag med oss. Han skal opp til ei høybu, og enogsyttiåringen flyter avgårde på flata og opp bak-



Mot Igelfjell

Fot. Arne Falkanger

kene så vi har vår fulle hyre med å følge ham. Rett som det er, stopper han og forteller at her skjøt han engang en rev og det var enda en lørdag etter bededagen, og der skjøt han en annen rev som datt ned i ura og nesten kom bort for'n. Atskillige mår og elg har denne fjellkaren skutt, og av tiur har han greidd å passere 100 i en sesong.

Så skiller vi lag med den spreke gammelkaren og legger i vei oppover Åndusfjellet. Nå er vi rykket tett inn på Rinnhatten, Trollhetta, Geithetta og Svarhetta som ligger krittende kvite. Nede på den svære Jøldalsflata ser vi enkelte svarte punkter med tynne linjer imellom. Det er setrer med skispor. Langt i det fjerne, 1½ mil borte, kan vi se at et menneskekryp har trukket spor opp mot toppen av Geithetta. Vi fortsetter bortover Helfjellets ødslige og avblåste vidder og står til slutt ned mot Minilla og legger kursen over åsen til nybrottsheimen Vollslette på Nerskogen.

En ny dag med sol og skyfri himmel. Toppen av Blåhø er langt borte og høyt oppe, men nå eller aldri. De store flatene innover til



Jerntavla på Blåhø

Fot. Arne Falkanger

Rokonessetrene glir jamt og sikkert bak oss, og vi tar fatt på den lange stigning langs Mildalsglupen. Høghø, som vi syntes så så imponerende ut nede fra flata, ser vi nå ned på, og vi kommer stadig nærmere Blåhø's stupbratte vegg. Snøen er blåst av på Svarthamrene så det bare er passasje ute på den ytterste kant mot Mildalsglupen, bare en meter fra stupet. Så runder vi Blåhø, og fra baksiden går vi løs på de siste 400 meters stigning. Endelig har vi slitt oss fram til jerntavla på toppen. For en utsikt! Hundrevis av topper, noen skarpt tilskårne og andre med runde former. De dype skygger i østhelningene gir panoramaet en forsterket plastisk virkning. Slik så dette landskapet ut for tusen år siden, og slik vil det se ut om nye årtusener. Hvor liten føler en seg ikke overfor denne urokkelige ro og skjønnhet og en fylles av takknemlighet over at det blir en forunt å oppleve den mystiske kraft som stråler ut fra denne fjellverden.

Så bærer det utfor. De stigninger som hadde kostet oss timers persing oppover, forsvinner med en fin røyk av snø bak skiene når vi suser avgårde. En herlig følelse. Så er det flatene igjen, men de går raskt unna på kveldsføret.

Fjerde dagen var ikke de andre lik. Det var snøtykke, men derfor ingen sure miner. På'n igjen når smurningen ikke passer. Og endelig, etter flere kilometer og mange forsøk har vi funnet dagens smurning. Snødrevet holder seg, og bare nå og da aner vi noe av en fjellside. Kompasset får greie retningen innover Grytdalen, gjennom Småttan og over til Fagerhaug stasjon. Det kan være bra å ha litt styggvær for å legge den rette glans over godværsdagene.

Byen lå der og var ikke blitt renere i de dagene vi hadde vært borte.